

Πετεινὸς 'κούμης, | ὄρνιθα κουμίτισσα,
πέρδικα κονκλουαριά, | γάαρος ἀνγανιστῆς
καὶ λαὸς τρυπ-πηγῆς | κι ἀελαία κοντσοκέρα
κι ἀλαποῦ μαυραχέρα

(λαὸς = λαγός, μαυραχέρα = με γαμπὰ νύχια) (ἐκ παραμυθ.)
"Εὐρυμπ. 2) 'Ὡς οὐς., ὁ ὄνος Κρήτ. Συνών. εἰς λ. γάιδα-
ροϋς.

γκανιστὸς ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀνγανιστὸς Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. γκανίζω.

'Ο φωνασκῶν. Πβ. γκαρίζω 2.

γκανίστρα ἡ, ἐνιαχ. ἀνγανίστρα Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. γκανίζω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίστρα.

Γκαρίσμα 1, τὸ ὅπ. βλ.: 'Εκουφάναμ μας οἱ γαδάροι
με τὲς ἀνγανίστρες τους. "Εβκαλε σήμερα κάτι ἀνγανίστρες
τὸ πουλάρι μας, ποὺ ἄκουσάν το 'ς τὸν Λάφρακα.

γκανιστριὰ ἡ, ἐνιαχ. ὀγανιστριὰ Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐς. γκανίστρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιὰ.

Γκαρίσμα 1, τὸ ὅπ. βλ.

γκανοκόπημα τό, ἐνιαχ. γανοκόπισμα Νάξ. ('Απύ-
ρυνθ.)

'Εκ τοῦ ρ. γκανοκοπῶ.

Συνεχῆς ὀγκηθμὸς ὄνου: "Ηρριξε σήμερα γανοκόπισμα ὁ
'άδαρός σας! Συνών. γκανοκόπι.

γκανοκόπι τό, ἐνιαχ. γανοκόπι Νάξ. ('Απύρυνθ.)

'Εκ τοῦ ρ. γκανοκοπῶ.

Γκανοκόπημα, τὸ ὅπ. βλ.: Κι ἀρχεύγει λοιπὸ τὸ
γανοκόπι, πὸ χάλασεν ὁ κόσμος.

γκανοκοπῶ ἐνιαχ. γανοκοπῶ Νάξ. ('Απύρυνθ.)

'Εκ τοῦ ρ. γκανίζω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-κοπῶ.

'Επὶ ὄνου, ὀγκανίζω συνεχῶς: "Ὀλη μέρα γανοκοπῶ, ὅτι
νὰ μὴν εἶναι μετὸ μουλάρι μαζί (ὅτι=διότι). Συνών. γκα-
ρολογῶ, γκανομαχῶ, γκαριζοκοπῶ, γκα-
ριζολογῶ, γκαρομαχῶ.

γκανολογῶ ἐνιαχ. ἀνγανολογῶ Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. γκανίζω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λο-
γῶ.

Γκανοκοπῶ, τὸ ὅπ. βλ.: Αἰνιγμ.

Ξυλογαάρα κρέμ-μεται 'ς τοὺς οὐρανούς ἀπάνω
κ' ἐκείνη πόδια 'έν εἶχεν κ' ἐκείνη ἐτσιν-ροκόπαν,
ἡ κεφαλὴ της ἔλειπεν κ' ἐκείνη ἀνγανολόαν
(ἡ νεροτριβὴ τσινοκοπῶ = λακτίζω, κλοτσῶ).

γκανομαχῶ ἐνιαχ. ἀγανομαχῶ Κύθηρ.

'Εκ τοῦ ρ. γκανίζω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μα-
χῶ.

Γκανοκοπῶ, τὸ ὅπ. βλ.: 'Αγανομαχῶ ὁ γάιδαρος.

γκαντάλα ἡ, ἐνιαχ. γκουντάλα Θεσσ. (Κακοπλεύρ.
Μαυρέλ. 'Οξύ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ.
Δεσκάτ. Τριφύλλ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ρ. γκανταλῶ παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γκουντα-
λῶ.

Γαργαλισμὸς ἔνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γκαντάλημα.

γκανταλεύω ἐνιαχ. γουδαλεύω Θεσσ. (Καλαμπάκ.)
Θράκ. ('Αδριανούπ.)

'Εκ τοῦ ρ. γκανταλῶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γκουν-
ταλῶ, κατὰ τὸ συνών. γαργαλεύω.

Γκανταλῶ 1, τὸ ὅπ. βλ., Θεσσ. (Καλαμπάκ.): Μὴ
δοῦ γουδαλέυ'ς τοῦ πιδὶ. Συνών. βλ. εἰς λ. γκανταλῶ 1.

β) Θωπεύω ἐρωτικῶς Θεσσ. (Καλαμπάκ.): Μὴ κί δυὸ τ'ν
ἔχον γουδαλέψ'; Συνών. γκανταλῶ 1β. 2) Ψηλαφῶ,
ἐρευνῶ, ζητῶ τι Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Θράκ. ('Αδριανούπ.)
Συνών. χαρχαλεύω, ψάχνω, ψαχοῦλεύω.

γκαντάλημα τό, ἐνιαχ. γκαντάλ'μα Θράκ. ('Αμόρ.)
Μακεδ. (Βλάστ. Γήλοφ. Γρεβεν., Δασοχώρ. Δεσκάτ.) γκαν-
τάλ'σμα Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ.) γατίλημα Πελοπν. (Βερεστ.
Γαργαλ. Κυνουρ. Μαργέλ. Πυλ.) γκιτίλημα "Ηπ. (Δρόβιαν.)
γατίλημα Πελοπν. (Γαργαλ. Πυλ.) γκουντάλ'μα Μακεδ.
(Καστορ.) γκουντάλ'σμα Μακεδ. (Καστορ.) γογούλημα "Ηπ.
γογούλ'μα "Ηπ. γουγούλ'μα "Ηπ. (Μελιγγ.) Θεσσ. (Μεγα-
λόβρ.)

'Εκ τοῦ ρ. γκανταλῶ.

Τὸ γαργάλισμα ἔνθ' ἄν.: Τὸ λίγωσες τὸ μωρὸ μετὰ γατι-
λήματά σου, ἄς το πιὰ! Πελοπν. (Κυνουρ.) Μετὸ γατίλημα
παραδόθηκε Πελοπν. (Γαργαλ.) 'Αρχίσανε τὰ γατιλήματα
καὶ τὰ χασκαρίσματα αὐτόθ. Μωρέ, ἄμα σ' ἀρχίσῃ φτοῦνος
'ς τὸ γατίλημα δὲ σταματάει, ποὺ μακάρι τί νὰ εἶναι (=κατ'
οὐδένα τρόπον) Πελοπν. (Βερεστ.) Συνών. γαργάλα 1,
γαργαλία, γαργάλεμα, γαργαλητό, γαρ-
γαλίκεμα, γαργαλίκεμα, γαργαλίκια-
σμα, γαργάλισμα, γαργαλισμὸς.

γκανταλησιὰ ἡ, ἐνιαχ. γκουντουλησιὰ "Ηπ. (Πάργ.)

'Εκ τοῦ ρ. γκανταλῶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γκουν-
τοῦλῶ.

Τὸ γαργάλισμα. Συνών. βλ. εἰς λ. γκαντάλημα.

γκανταλιὰ ἡ, ἐνιαχ. γκουντουλιὰ "Ηπ. (Πάργ.)

'Εκ τοῦ ρ. γκανταλῶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γκουν-
τοῦλῶ.

Γκανταλησιὰ, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. βλ. εἰς λ. γκαν-
τάλημα.

γκανταλῶ Θεσσ. (Κρυόβρ.) Θράκ. ('Αδριανούπ. 'Αμόρ.
Σουφλ. κ.ά.) Μακεδ. (Γρεβεν. Δεσκάτ.) γκανταλίζου Μακεδ.
(Βλάστ. Βογατσ.) γκανταλνῶ Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. 'Εράτυρ.
Καστορ. Σιάτ.) γκαταλνῶ Μακεδ. (Δαμασκ.) γατιλάου Πε-
λοπν. (Δίβρ.) γκαρνταλνῶ Μακεδ. (Βελβ.) γατιλῶ Πελοπν.
(Κυνουρ.) γατιλάου Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Πυλ. Σιδη-
ρόκ. κ.ά.) γκιντιλῶ "Ηπ. (Τσαμαντ.) γκιντιλάω Πελοπν.
(Λιγουρ.) γκιντιλάου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γκιτιλάου Πε-
λοπν. (Δίβρ.) γκουνταλῶ Θράκ. ('Ελληνοχώρ.) Μακεδ.
(Βόιον Καταφύγ.) γκουνταλνῶ Μακεδ. (Βόιον Ζουπάν.
Κοζ.) γκουνταλνῶ "Ηπ. (Κόνιτς.) γκουνταλνῶ Μακεδ.
(Καστορ.) γκουταλῶ Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.) γκουταλνῶ
Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ. Σισάν.) γκουντουλῶ "Ηπ. Θεσσ.
('Ανατολ.) γκουντουλάω "Ηπ. (Λάκκα Σούλ.) ('Ανατολ.)
γκουδ'λῶ "Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) γκουντ'λάου "Ηπ. γουδ'λάου

Ἡπ. (Ἰωάνν. Μελιγγ.) γκουτουλώ Ἡπ. γκουτουλάου Ἡπ. (Ἄρτ.) γκουτ'λώ Ἡπ. γουτ'λάου Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά. Μέσ. γκανταλειέμι Μακεδ. (Δεσκάτ.) γκανταλνιέμι Μακεδ. (Βλάστ. Γαλατ.) γκανταλνιούμι Μακεδ. (Βλάστ.) γκατζαλνιούμι Μακεδ. (Βλάστ.) γκαρνταλνιούμι Μακεδ. (Βελβ.) γκατιλιέμαι Ἡπ. (Δωδών.) Πελοπν. (Δίβρ.) γατιλιέμαι Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Πυλ. Σιδηρόκ. Τριφυλ.) γκιντιλιέμαι Ἡπ. (Τσαμντ.) γκιντιλιέμαι Πελοπν. (Λιγούρ.) γκιντιλιέμαι Πελοπν. (Δίβρ.) γιτιλιέμαι Πελοπν. (Γαργαλ. Πυλ.) γκουνταλειέμι Μακεδ. (Μοσχοπότ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *g á d á l i k u*. Οἱ μετὰ τοῦ -ου- τύπ. πιθάν. ἐκ τοῦ συγγενοῦς καὶ συνων. Ἀλβαν. *g u d u l i s*, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 65.

Ψαύω συνεχῶς εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ σώματός τινος πρὸς πρόκλησιν ἀκουσίου γέλωτος, γαργαλῶ, ἐνθ' ἄν.: Δὲν κοτάνω νὰ πάου κοντά του, οὐλο γατιλιέται Πελοπν. (Γαργαλ. Πυλ.) Μὴ μπᾶς κοντά του, γατιλιέται καὶ θὰ ντοῦ πέση ὁ σίχλος ἀπὸ τὰ χέρια (σίχλος=ὕδροδοχεῖον) Πελοπν. (Γαργαλ.) Μὴ μὴ γκουνζ'λᾶς σ' λέον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μὴ μ' ἀγγίης αὐτοῦ, γκονα'λειέμι αὐτόθ. Τοῦ μικροῦ γκουνταλειέτι πούλν, τοῦ γκουνταλνᾶς κὶ κόβιτι π' τὰ γέλια Μακεδ. (Βλάστ.) Μὴ μὴ *gadaλnᾶς*, δὲ βαστῶ αὐτόθ. Μὴν τὸ γατιλᾶς τὸ παιδί, καὶ λυθῇ ἀπὸ τὰ γέλια Πελοπν. (Βερεστ.) Γατιλιέσαι; (εἰσαι εὐαίσθητος εἰς τοὺς κνησμώδεις ἐρεθισμούς;) Πελοπν. (Τριφυλ.) Μὴ μὴ πιά'ν'τς ἀπ' τ'ς ἀμπασκάλις, γιατί γκανταλειέμι Μακεδ. (Δεσκάτ.) Μὰ κὶ σὺ μὴ μὴ γκανταλᾶς 'ς τοῦ λιμό, θὰ σὶ δαγκώσουν τὰ χέρια σ' Θεσσ. (Κρυόβρ.) Ἀμα σὶ *gadaλᾶ* ἢ λιμός σ', σὶ χουρατεύουν (=μιλοῦν διὰ σέ) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. γαργαλεῦω 1, γαργαλίξω ΑΙ, γαργαλικέω, γαργαλικιάζω. β) Θωπέω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

γκάπ-γκούπ σύνθηθ. γκάπ-γκόπ Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή, 119 γκάπα-γκούπα πολλαχ. γκάπ Θράκ. (Μέτρ.) κ.ά. Λέξις πεποιημένη.

Ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ προερχομένου ἐκ τῶν κτυπημάτων πελέκεως ἐπὶ κορμῶν δένδρων κυρίως ἢ ἄλλων ξύλων ἢ ἐκ τῶν κτυπημάτων ἀξίνης ἐπὶ τῆς γῆς κττ. ἐνθ' ἄν.: Τί 'ν' αὐτὸ τὸ γκάπα-γκούπα ποὺ ἀκούω ὅλη μέρα εὐτοῦ; Ἀθῆν. Τὸν λέει, γκάπ, πεζεβέγκη, τὸδωσε ξύλο μὲ τ'ς ὀκάδες Θράκ. (Μέτρ.) Φώναζε ἀποπίσω κὶ γκάπ-γκούπ τὸ χτύπαε Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) || Ποίημ.

Καὶ τώρα γκάπ! καὶ γκόπ! τ' ἀρχαιομάχο τὸ λισγάρι σκάφτει καὶ σκάφτοντας ξεθάφτει, τὰ κόκκαλα ξεθάφτει πελώριον συντριμμένον σκελετοῦ Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν.

γκαπιτσούνα ἡ, ἐνιαχ. γκαμπζιούνα Θεσσ. (Κακοπλεύρ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δεσκάτ.) *gabζούνα* Θεσσ. (Γερακάρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Φωτειν.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *c á p s u n á* = φράουλα.

Τὸ φυτὸν Χαμαικέρασος ἢ λοφώδης (*Fragaria colina*) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (*Rosaceae*) ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοφράουλα, χαμοκερασιά. β) Ὁ καρπὸς τοῦ ἀνωτέρω φυτοῦ ἐνθ' ἄν.: Θὰ πάου γιὰ γκαμπζιούνης Μακεδ. (Γήλοφ.) Πασάινω νὰ μάσου *gabζοῦνες* Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Συνών. ἀγριοφράουλα, γκαπιτσούνη, χαμοκέρασος.

γκαπιτσούνι τό, ἐνιαχ. γκαπιτσούνι Μακεδ. (Γαλατ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαπιτσούνα*.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοφράουλας, τὸ χαμοκέρασος: Νὰ πᾶμι 'ς τὰ οὐχτάδια, νὰ μάσουμι γκαπιτσούνια (οὐχτάδια = ὄχθες ποταμοῦ).

γκαπιτσουνιά ἡ, ἐνιαχ. γκαμπζιουνιά Μακεδ. (Δεσκάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαπιτσούνα*.

Γκαπιτσούνα, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. ἀγριοφράουλα, χαμοκερασιά.

γκαράζ τό, σύνθηθ. γκαράζι πολλαχ. καράζ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *garage* = ἀμαξοστάσιον.

Τόπος, ὅπου ἀνεφοδιάζονται, ἐπισκευάζονται ἢ φυλάσσονται αὐτοκίνητα καὶ ἄλλα τροχοφόρα ἐνθ' ἄν.: Πῆγα τὸ αὐτοκίνητό μου 'ς τὸ γκαράζι γιὰ ἐπισκευή σύνθηθ. Τὴ νύχτα τ' ἀφίνω τ' αὐτοκίνητο 'ς τὸ γκαράζ τοῦ γείτονα, γιατί δὲν ἔχω ιδιόκτητο πολλαχ. Συνών. ἀμαξοστάσιο, σταθμός, συνεργεῖο, συνεργεῖο αὐτοκινήτων.

γκαραζιέρης ὁ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *γκαραζ* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιέρης.

1) Ἰδιοκτήτης ἀμαξοστασίου σύνθηθ.: Αὐτὸς ὁ γκαραζιέρης ἔχει δέκα τσιράκια καὶ βγάζει λεφτὰ μὲ οὐρὰ σύνθηθ. Νοίκιασα αὐτὸ τὸ ἀμάξι ἀπὸ ἑνα γκαραζιέρη γνωστό μου Ν. Ἑστ. 24 (1938), 1400. 2) Ὁ ὑπάλληλος τοῦ γκαράζ σύνθηθ.: Ὁ γκαραζιέρης τοῦ γειτονικοῦ μας γκαράζ εἶναι καλὸς καὶ τίμιος Ἀθῆν.

γκαρδιαγαπημένος ἐπίθ. Θάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *γκάρδιο*ς καὶ τῆς μετοχῆς ἀγαπημένος, τοῦ ρ. ἀγαπῶ.

Ὁ ἐγκαρδίως καὶ εἰλικρινῶς ἀγαπώμενος: Ἀσμ.

Τίπουντι δὲ λιμπίστικα μέσ' 'ς τοὺν ἀπάνου κόσμον οὐσάν τ' ἀδέρφια τὰ καλὰ τὰ γκαρδιαγαπημένα.

γκαρδιακά ἐπίρρ. ἐγκαρδιακά Ἡπ. κ.ά. — Κορ., Ἀτ. 2, 113. — Λέξ. Βάιγ. γκαρδιακά σύνθηθ. *γαρδιακά* Κρήτ. (Πεδιάδ.) *νγαρτζιακά* Κῶς ἀγκαρδιακά Κύπρ. ἀγαρδιακά Θράκ. (Αἰν.) ἀγαρδιακά Κύπρ. ἀγκαρδιακά Θάσ. καρδιακά Θράκ. (Αἰν.) — Δ. Σολωμ., 220 Γ. Ψυχάρ., Ἀγνή, 262.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. *ἐγκαρδιακά*. Ὁ τύπ. *ἐγκαρδιακά* καὶ εἰς Ἑρωτοπαίγν. στ. 577 (ἐκδ. Hesselings-Pernot, σ. 480) καὶ εἰς Σομ.

1) Ἐκ βάθους καρδίας ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἀγαπᾶ - χαιρετᾶ - τῆς μιλάει γκαρδιακά σύνθηθ. Ἀπαῶ τον ἀγαρδιακά Κύπρ. Ὁ ἕνας 'εἰά, ποὺ 'τομ βετεινὸς βγκάλ-λει 'πὸ τὸν κόρφοφον δου ἕνα τσακχὶ χλαπφωτὸν τξὶ ὀλόχρονσον, δὸ φιλοῦσε νγαρτζιακά τθ' ἤλιε (τσακχὶ = σουγιᾶς) Κῶς || Ἀσμ.

Γκαρδιακά χαροποιήθη
καὶ τοῦ Βάσιγκτων ἡ γῆ

Δ. Σολωμ., 5

Ξάφρον, κ' ἐλαφρὰ πατῶ σας,
καρδιακά σᾶς χαιρετῶ

Δ. Σολωμ. 220.

Καὶ γκαρδιακά ἀναστέναζε καὶ χτύπαγε τὰ στήθια Κ. Κρυστάλλ., Ἑργα, 199, 6. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ἑ-

